

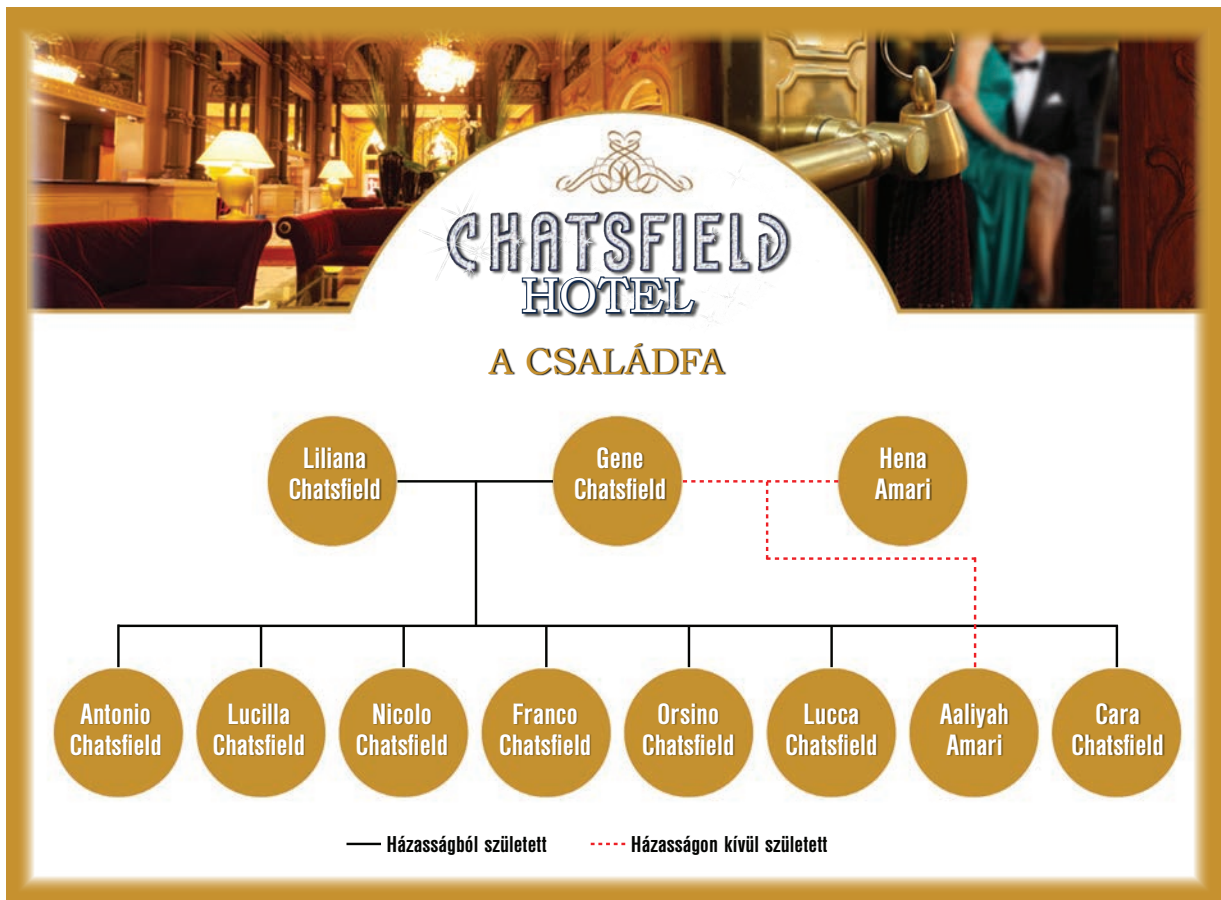
Júlia

Világszerte Nr. 1

CHATSFIELD
HOTEL

Annie West

A csábítás receptje

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorozni, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A JÚLIA 597. eredeti címe: *Rebel's Bargain (Harlequin Mills & Boon, Modern Hotel Continuity)*
Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 597. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-274-4

● *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– A legelső géppel indulok hozzád.

Ikertestvére komor hangja hallatán Orsino büntudatosan elvigyorodott.

Nem is csoda, hogy Lucca ideges lett a hír hallatán, miszerint a testvére hajsza hóján odaveszett. Egy ilyen hír aligha hagy hidegen egy családtagot. Orsino hosszú éveken át kísértette a sorsot, és lám, most elhagyta legendás szerencséje. Tudomásul kellett vennie, hogy se nem sebezhetetlen, se nem halhatatlan, és ez arra készítette, hogy átgondolja eddigi életmódját.

– Nem kell sietned, Lucca. – Áttette a telefont a másik fülére, és felnyögött, amikor a keze beleütközött a kötésbe. – Semmiről nem maradsz le, ígérem. Egyébként sem tudnál itt mit csinálni, leszámítva persze a nővéreké hajkurázsását.

– Ezt meg sem hallottam. – Lucca hangján érezhető volt a megkönnyebbülés, hogy a fivére már tréfálkozik is. – Új ember lettem, ha nem tudnád. Számomra csak egy nő létezik, aki ráadásul egy igazi hercegnő. Szóval a nővérekét meghagyom neked. Igaz is, hogy állsz? Hánynak csavartad már el a fejét?

Orsino száján csaknem kicsúszott, hogy mivel nem lát, azt sem tudja, melyiknek lenne érdemes elcsavarnia a fejét, de aztán inkább lenyelte a megjegyzést.

– Az a te specialitásod, testvér.

– Ugyan, ugyan, ne add az ártatlant! Igaz, hogy kettőnk közül én vagyok a jóképűbb, de azért te sem panaszkodhatsz. Lefogadom, hogy képtelen vagy kituszkolni az ágyadból a női rajongókat.

– Hát... Voltak ilyen időszakok az életemben, de mostanában, hidd el, nincsenek ilyen gondjaim.

Orsino az ajkába harapott. Próbált nem elmerülni az önsajnálatban, pedig minden oka meglett volna rá. Az élete valóságos rémálommá változott.

– Tudod, mire van neked szükséged, tesó? A családdra. Legalább egyikünknek mindig ott kellene lennie melletted.

– A családomra, mi? – kérdezte keserűen Orsino.

Nem is emlékezett rá, hogy Luccán kívül kivel beszélt utoljára a testvérei közül. Az apja sem vette a fáradságot, még most, a balesete után sem, hogy felhívja. Az utolsó ember, akivel a Chatsfieldek környezetéből szót váltott, az Christos Giantrakos volt, a szállodalánc frissen kinevezett ügyvezető igazgatója, akinek volt képe azért megkeresni, hogy ráparancsoljon: testvéreihez hasonlóan ő is vegyen részt a cég régi hírnevének visszaszerzéséért indított hadjáratában.

– Jó, jó, tudom, hogy már rég nem jelentkeztem, de az utóbbi időszakban szörnyen elfoglalt voltam, és...

– Nem kell mentegetőznöd, Lucca. Te is tudod, hogy nem veled van bajom. – Orsino ép kezével megdörgölte borostás állát. – Sajnálom, hogy ilyen harapós kedvemben találtál. Tudod, nem vagyok hozzászokva a szobában való heverészéshez. Valósággal megőrjít a tétlenség... De ettől még nem lenne szabad rajtad levernem a rosszkedvemet. – A fiatal férfi elkínzottan lehunyta a szemét. – Hidd el, méltányolom a felajánlásodat, de tényleg nem sok hasznodat venném itt.

– Talán most rögtön még nem, de kicsit később, ha már elhagyhatod a kórházat, annál inkább.

– Ez most komoly? Tényleg szárazdajkának jelentkezel? – csúfolódott Orsino. – Na, arra befizetek. Szinte kísértésbe estem, hogy mégis iderendeljelek...

Lucca nevetett.

– Nem értem, miért kell folyton lebecsülnöd a képességeimet – méltatlankodott. – Mire vágsz úgy fel? Talán arra a pár percre, amennyivel idősebb vagy?

– Szó sincs semmiféle felvágásról. Csak elképzelvek fehér köpenyben és fityulában, de aztán gyorsan el is hessegettem a gondolatot, mert féltő volt, hogy halálra röhögöm magam... A tréfát félretéve, testvér,

nagyon kedves vagy, de az a helyzet, hogy már találtam valakit az ápolónő szerepére.

– Lucillát?

– Dehogy. Őt nem akarom bántani, van elég dolga azzal az örült göröggel.

– Akkor kit? Olyasvalakit kellene találnod, akinek van tapasztalata a betegápolásban – töprengett hangosan Lucca. – És akiben feltétlenül megbízol.

Orsino kis híján hangosan felkacagott. *Bizalom? Haha!*

Ő aztán nem bízott senkiben. Poppyban a legkevésbé. Voltak idők, amikor semmire sem vágyott jobban, mint arra, hogy végérvényesen el tudja felejteni a lányt. De azok a rettenetes napok, melyeket magányosan töltött el a hegy tetején, miközben azt hitte, hogy meghal, megváltoztatták. Máshogy látta a világot.

Mindazonáltal abban biztos volt, hogy soha többé nem fog megbízni Poppyban. Ez a felismerés adott neki elég erőt ahhoz, hogy újra felvegye a kapcsolatot a lánnyal.

Túl sok elintézetlen dolguk volt egymással, ezért is nem sikerült őt száműznie a gondolatai közül. Már tudta, hogy addig, amíg nem tisztáztak mindent, hiába is próbál felejteni. Még egyszer, utoljára muszáj találkozniuk.

Poppy valószínűleg dühös lesz, ha iderángatja, ám a férfit ez csöppet sem érdekelt. Miért legyen tekintettel egy olyan nőre, aki megcsalta és becsapta? Ez a legkevésbé, amit megérdemel.

– Ne aggódj, Lucca! A hölgy, akit ápolónőnek kinéztem, tökéletesen alkalmas a feladatra.

Poppy Graham vett egy nagy levegőt, amikor a taxija kamikaze módjára belevetette magát az élénk forgalomba. Mióta elolvasta az újsághíreket a lavinaszerencsétlenségről, melyben két hegymászó súlyosan megsérült, jéges kézzel szorította a torkát a félelem.

Még idegenek is hősnek kijáró tisztelettel beszéltek Orsinóról, és aggódtak érte. Maga is hallott ilyen beszélgetéseket a reptéren, amikor gépre szállt.

Poppy lenézett gyűrűtlen kezére, mely az ölében nyugodott. Amit érzett, az nem is félelem volt, sokkal inkább pánik. Igaz, hogy öt éve nem látta Orsinót, mégsem tudta nélküle elképzelni a világot. Az erő és az életöröm nélkül, amely sugárzott belőle... A fékezhetetlen szenvedély nélkül...

Az emlékek hatására Poppy keze ökölbe szorult. Aztán megrázta a fejét, és próbálta lecsillapítani örült ritmusra verő szívét.

Azért gondolnia kellett a másik oldalra is. Orsino hibáira, melyek szinte lehetetlenné tették vele az együttélést. Arra, hogy milyen könnyen tört pálcát mások fölött, miközben a saját hibáit sosem ismerte volna be. Arra, milyen öntelt és pökhendi tudott lenni. És milyen követelőző. Mindent akart, és cserébe nem kínált semmit...

Mégis, hiába a sok negatív tulajdonság, Poppy halálra rémült, amikor a kórházból felhívták, és azonnal felkerekedett, hogy a napfényes francia Riviéráról eljusson az isten háta mögé, a Himalája lábához.

Azóta gyakorlatilag folyamatosan görcsben volt a gyomra, és még most is, pedig már majdnem elérte úti célját. Ahogy a taxi megállt a kórház csúf, szürke épülettömbje előtt, a lány szíve kihagyott egy ütemet, de mikor a fotósok és az újságírók megrohanták a bejárat előtt, a szeme sem rebbent. Nem érdekelt a vakuvillogás, csak arra tudott gondolni, ami odabent várja, a komor falak között.

Poppy léptei visszhangoztak a hosszú folyosón. Az idegei pattanásig feszültek, és minden egyes megtett lépéssel egyre pocsékabban érezte magát.

Istenem, csak túlélje! – fohászkodott. Mert ha meghal, akkor én...

Akkor ő...? Mi is történne vele?

Poppynek az elmúlt öt évben sikerült meggyőznie magát arról, hogy már semmit sem érez Orsino Chatsfield iránt. Gyűlöletet és sértődöttséget sem: mindkettőt munkába fojtotta ugyanis, és ez valósággal szárnyakat adott a karrierjének. Nem akart olyan életet élni, mely a dühről és a keserüségről szól. Egyszerűen nem volt ideje rá, hogy régi sérelmeket dédelgessen magában.

Szóval mostanáig azt gondolta, hogy Orsino már teljesen közömbös számára, ám ekkor jött a hír, hogy a férfi súlyos balesetet szenvedett a világ egyik legveszélyesebb hegycsúcsának megmászása közben, és bár kimentették a lavina alól, veszélyben az élete.

És Poppy rájött, hogy nem tudna egy Orsino nélküli világban élni.

Kemény felismerés volt, most is megbotlott a saját lábában, amikor eszébe jutott. Ő, aki még tizennyolc centiméteres sarkakon egyensúlyozva sem botladozott soha! Akkor sem, amikor a szárazjégtől nem is látta a kifutót.

Végre odaért az utolsó ajtó elé. Vett még egy nagy levegőt, aztán lenyomta a kilincset és belépett. De amikor az ágyban fekvő mozdulatlan alakot megpillantotta, döbbenetében mozdulatlanra dermedt. Orsino olyan mereven, olyan némán feküdt ott, mintha már...

Poppy lélegzet-visszafojtva lépett közelebb. Nem emlékezett rá, hogy valaha ilyen... ilyen csendesnek és nyugodtnak látta volna a férfit.

Orsino sokkal dinamikusabb, sokkal nyughatatlanabb volt, mint bárki, akit ismert. Legfeljebb akkor látta őt ilyennek, ha a szerelmes éjszakákat követően ő ébredt elsőként: akkor volt csak lehetősége, hogy ilyen jól megnézze magának, mint most.

Persze az akkori görög istent nem borították kötések. A bal keze könyöktől egészen az ujjá hegyéig be volt bugyolálva, a jobb a paplanon hevert ugyan, de tele volt vágásokkal, véraláfutásokkal. A fején jókora turbán éktelenkedett, mely nemcsak a homlokát takarta el, hanem mindkét szemét is.

Csak markáns járomcsontját, energikus állát és izmos nyakát látta. No meg a szép metszésű ajkát, mely olyan ellenállhatatlan volt, ha mosolyra húzódott.

Kétségbeesetten pislogta félre a feltoluló könnyeket. Szent ég, vajon mennyire súlyos Orsino állapota?

A szenzációhajhász újságcikkek elég ködösen nyilatkoztak ebben a témában, de a fején lévő kötésből ítélve egészen biztosan nem volt rózsás a helyzet.

– Amindra, te vagy az?

A férfi rekedt hangja egyáltalán nem hasonlított arra a bársonyos, kellemes hangra, amelyre Poppy emlékezett. Orsino a jelek szerint nemigen beszélt mostanában... Viszont az, hogy beszélni tud, mégiscsak jó jel!

Poppy teljesen össze volt zavarodva, ellentmondásos érzések kerítették hatalmukba. Még szerencse, hogy modell lévén nagy gyakorlata volt abban, hogyan színleljen szenvtelenséget.

– Ki az? Ki van itt?

– Szervusz, Orsino.

Szóval eljött! A férfi összerezett, és hallgatózva oldalt hajtotta a fejét. A lány hangja olyan volt, akár az olvasztott méz, édes, meleg és éppolyan csábító, mint amilyen az álmaiban. Gyorsan visszahúzta a kezét, mellyel a nővérhívó gomb után tapogatózott.

Hát itt van!

Két szó is elegendő volt, hogy felismerje Poppy hangját. Akkor is ez a hang csengett a fülében, mikor több száz kiló hó alatt feküdt, betemetve. Ez a hang bátorította, biztatta, hogy tartson ki. Hát nem vicces? Biztosan nem kapott elég oxigént az agya, hogy ilyeneket hallucinált.

– Ki az?

Poppy meglepetten felszisszent. Nyilván arra számított, hogy Orsino felismeri a hangját, ám ő csak azért sem adta meg neki ezt az elégtételt. Ami azt illeti, a nő túl korán érkezett. Orsino nem akarta, hogy így lássa, bekötött szemmel, fájdalomcsillapítóktól elkábítva.

Hogy tudott ilyen gyorsan elszabadulni? Hiszen nyilván most is dolgozik.

Orsino csak napokkal később számolt a nő felbukkanásával.

– Én vagyok az, Poppy.

– Poppy?

A hangokból ítélve a lány az ágya lábánál állt. Orsinónak egyszerre nagyon melege lett. És nem elsősorban szégyenében, amiért Poppy ilyen elesettnek és nyomorultnak látja. Hanem mert... A szívében, egészen mélyen ott pislákol egy érzés, amelyet nem tudott, de nem is mert volna megnevezni. Egy érzés, amelyet soha többé nem akart érezni... Lehet, hogy hibát követett el, amikor idehívatta?

– Igen, én. – Most jobb oldalon állt mellette. – Hogy vagy, Orsino?

A férfi utált gyenge és kiszolgáltatott lenni. Már a kórházi személyzet előtt is, hát még így.

– Mi az...?! – Orsino összerezett, amikor valami futólag hozzáért az ujjaihoz. – Mit csinálsz? –

Hevesen elrántotta a kezét. Nem tudta elviselni, ha szánják. – Hagyd, majd én... Egyedül is képes vagyok

átállítani az ágyat.

És meghúzta a kart, mely feljebb emelte az ágya felső részét, hogy ülő testhelyzetbe kerülhessen.

– Itt egy párna, ezzel kényelmesebben ülsz majd.

Ahogy a lány odahajolt hozzá, Orsinót hirtelen körbevette a fájdalmasan ismerős illat, melyhez oly rég nem volt már szerencséje. Poppy a háta mögé tűrte a párnát, s közben a férfi érezte, hogy valami az arcához ér. Ösztönösen odakapott: egy hosszú, selymes hajtincs volt az. Elképzelte a lángvörös fürtöket, ahogy végigomlanak Poppy tejfehér vállán, le egészen a háta közepéig.

– Megnőtt a hajad – állapította meg.

Bizony, amikor együtt éltek, a lány még egészen rövid frizurát viselt. Ezzel a hajviselettel lett híres, mely a fiatalságát és a törekenységét volt hivatva hangsúlyozni. No és az ártatlanságát...

Ártatlanság? Ha-ha! Orsino majdnem hangosan felkacagott.

– Változtattam a stílusomon – felelte könnyedén Poppy.

Orsino visszahúzta a kezét, és azon morfondírozott, vajon ennek a stílusváltásnak van-e köze a különválásukhoz. Öt éve nem vett divatlapot vagy női magazint a kezébe, nehogy Poppy képével találkozzon.

De úgy látszik, nincs is szükség arra, hogy lássa, az is elég, ha hallja a hangját, és érzi az illatát... Hiába volt összetörve, elgyötörve a teste, hiába kábították el a fájdalomcsillapítók, a teste azonnal reagált Poppy közelségére. Pedig szex nem szerepelt a tervben. Sőt, mérhetetlenül dühítette, hogy a lánynak a mai napig ilyen hatalma van fölötte.

Hogy kicsit távolabb kerüljön tőle, annyira hátradőlt a párnán, ahogy csak tudott, de Poppy parfümjé időközben már belengte az egész szobát.

Ó, bár ne adta volna meg ilyen gyorsan az adatait a kórházi személyzetnek! Orsino sokkal fittebb szeretett volna lenni az első találkozásukkor, és persze annak is örült volna, ha nem teljesen vak.

– Hogy érzed magad?

– Csak azt ne mondd, hogy aggódsz miattam! – nevetett fel a férfi.

– Az egész világ aggódik miattad. Mióta kiástad magad és a társadat a hó alól, valóságos hőssé avanzsáltál.

– Á, szóval ezért sietnél annyira – jegyezte meg fensőbbeségesen Orsino. – Sütkérezni akartál a dicsőségem fényében.

– Látom, nem sokat változtál. – A lány hangja most élesebben csengett, és mintha távolabbról szólt volna. – Még mindig el vagy telve magaddal, és még mindig könnyedén törsz pálcát mások fölött.

Orsino úgy tett, mintha meg sem hallaná. De mit is mondhatott volna? Hiszen neki volt igaza, és még Poppynak áll feljebb? Hálát adhat az égnek, hogy ő talpig úriemberként viselkedett, és ahelyett hogy tombolni kezdett volna haragjában, egyszerűen csak lelépett, nem állt bosszút rajta.

– És te? Te megváltoztál, Poppy?

Már pusztán attól megborzongott, hogy a nevét kimondta. De hát lehetséges ez egyáltalán? Ennyi idő elteltével? Vagy talán csak az elesettsége miatt gyakorol rá ekkora hatást a lány?

– Még szép, hogy megváltoztam! – A hangokból ítélve Poppy fel-alá járkált a szobában. – Már nem vagyok kislány. Független, felnőtt, önálló nő vagyok.

– Mindig is nagyon önálló voltál – dűnnyögte Orsino. – Igazából ritkán szorultál rá mások támogatására. És ha mégis, akkor bevetted magad: mindig rá tudtad venni az embereket, hogy megadják neked, amit szeretnél.

– Mi? Mégis mit adtál te nekem? – fakadt ki Poppy, és éles hangja hallatán a férfi rájött, hogy nem csak őt viseli meg ez a találkozás.

– Mindent, drágám, mindent, ami igazán fontos volt számodra: pénzt, hírnevet, kapcsolatokat.

Orsino hirtelen elhallgatott, mert eszébe jutott, hogy néztek ki régen a veszekedéseik. Ő csak beszélt-beszélt, sorolta a panaszait, Poppy meg egy idő után már nem szólt, csak dacosan hallgatott. Minek is érvelt volna, ha úgysem győzhetett?

– Te egyáltalán nem is akarod, hogy itt legyek. – Ez nem kérdés volt, hanem megállapítás. Egy meglepően nyugodt kijelentés, csipetnyi megkönnyebbüléssel vegyítve. – Nyilván valami hiba történt, a kórház tévedésből értesített...

– Nem, szó sincs hibáról – rázta a fejét Orsino. – Csak annyi történt, hogy túlságosan hamar szóltak neked. De nagyon is szükség lesz rád.

– Úgy érted, *neked* szükséged lesz *rám*? – Poppy keserűen felnevetett. – Ez valami egészen új.

A férfi kezdett kijönni a sodrából. Mit jelentsen ez a hang? Ha valakinek joga van megkeseredettnek lenni, akkor az egészen biztosan nem Poppy, hanem ő!

– Neked soha nem volt rám szükséged, Orsino. Úgyhogy hagyjuk is ezt a komédiát.

– De ha elhagyom a kórházat, akkor lesz – jelentette ki a férfi. – Mégis mit gondolsz, ki ápolja az embert egy ilyen helyzetben, ha nem a szerető felesége?

2. FEJEZET

– Most ugye csak tréfálsz? – Poppy igyekezett határozottnak tűnni, ám a hangja elcsuklott.

A férfi arcán kaján vigyor jelent meg. Poppy most vette csak észre a szigorú vonást az ajka körül, ami öt évvel ezelőtt még nem volt ott. Vasakaratról árulkodott ez a vonás, és sok-sok szenvedésről.

A lány vadul dobogó szívére szorította a kezét, és boldog volt, hogy Orsino nem láthatja.

A szeme! Vajon mi van a szemével? Mennyire komolyan sérült meg?

– Miért tréfálnék? Gondolod, hogy olyan vicces kedvemben vagyok?

– Ide hallgass Orsino, én már réges-rég nem vagyok a feleséged, úgyhogy aligha kérhetsz tőlem ilyesmit.

– Nem kell aggódnod, nincs szükségem egész napos felügyeletre. Sőt, ha a kötéseket leveszik a szememről, egész jól elboldogulok majd egyedül is. Minimális segítség kell csupán. Remélem, számíthatok rád.

– Nem, Orsino. Mint már mondtam, nem vagyok a feleséged. Fel nem foghatom, miért hozzám fordulsz ezzel a kéréssel, miért nem valaki máshoz... – Közben beszélt, Poppynak szörnyű dolog jutott eszébe. Lehet, hogy Orsino fejsérülései annyira komolyak, hogy memóriagondjai vannak? Lehet, hogy nem emlékszik a szakításukra és a külön töltött öt évre?

Elkínzottan hunyta le a szemét. Az agyi károsodás gondolata szíven ütötte.

– Naná, hogy a feleségem vagy! – kötötte az ebet a karóhoz Orsino. – Hiszen hivatalosan nem váltunk el. Valamilyen, számomra megmagyarázhatatlan okból sosem kérted a bíróságtól a házasságunk felbontását. Elárulhatnád, miért, Poppy. Talán csak nem a folyamatos sajtóérdeklődés miatt, amit a nevem biztosít számodra?

A férfi fagyos hangja gyorsan magához térítette Poppyt. Tehát Orsinónak semmi baja. Mindenre emlékszik, és még mindig tele van szemrehányással.

Hogy is remélhette, hogy jó vége lesz, ha újra találkoznak? Örülnie kellett volna inkább, hogy végérvényesen megszabadult ettől az elviselhetetlen alaktól! Isten ments, hogy Orsino még egyszer a feje tetejére állítsa az életét!

Ugyanakkor az iménti kérdésre egyelőre nem talált válasz. Miért is nem nyújtotta be a válókeresetet soha?

Poppy rájött, hogy a legjobb védekezés a támadás.

– Ha jól emlékszem, te sem akartál elválni ez alatt az öt év alatt – jegyezte meg, ám a hangja kicsit reszketegebb és bizonytalanabb volt a kellesénél. – Pedig te voltál az, aki véget vetettél az együttélésünknek, és elhagytál.

– Elhagytalak? Én ütöttem be a fejem, és neked vannak memóriazavaraid? – Orsino a fejét csóválta. – De mindegy. A lényeg, hogy nem történt tévedés, nem véletlenül adtam meg a te nevedet a nővéreknek. Bár az tény, hogy kicsit később kellett volna értesíteniük.

Hát ez elképesztő! Orsino tényleg alaposan eltervezte ezt az egészet?

A lány szeme az ajtóra rebtent. Miért is van még mindig itt? Miért nem lép le, miért hagyja magát manipulálni?

– Nem volt jogod hozzá, hogy megadd nekik a nevem – szögezte le méltóságteljesen.

Orsino vállat vont, Poppy pedig külön utálta magát azért, amiért szeme az izmos felsőtestre tapadt, és ráadásul még a szája szélét is megnyalta öntudatlanul.

– A kórház a legközelebbi hozzátartozóm után érdeklődött, az pedig te vagy, Poppy. Attól a naptól fogva, amikor kiléptünk az anyakönyvi hivatalból, emlékszel?

– És mi van Luccával? Vagy Lucillával? Esetleg a többi testvéreddel, apádról már nem is beszélve...

– Ők mind nagyon elfoglaltak. Különbösen is, a törvények értelmében te vagy a legközelebbi

hozzátartozóm, ehhez kétség sem fér.

– Ó, hát persze, mert én nem vagyok elfoglalt, mi? – gúnyolódott Poppy. – Mert az, amit én csinállok, nem munka, ugye? Holott az összes rokonod közül én vagyok az egyetlen, akinek kamaszkora óta meg kellett dolgoznia a megélhetéséért. Képzeld, épp a kellős közepén vagyok egy reklámkampánynak, nem kívánhatod tőlem, hogy faképnél hagyjak mindent és mindenkit miattad.

– Mégis megtetted – hangzott a hűvös válasz.

Arcátlan alak!

Poppyt mindig is dühítette, ha semmibe vették a munkáját és a karrierje érdekében tett erőfeszítéseit. Még szerencse, hogy Orsino nem tudta, mi mindent hagyott ott miatta...

Nem kisebb cég, mint a *Baudin* kérte fel arra, hogy a cég arca legyen. Poppy óriási megtiszteltetésnek érezte a feladatot, amikor azonban megkapta a kórháztól az értesítést, elhalasztotta a forgatást és a fotózásokat. Pedig ez egyáltalán nem vallott a munkamániás Poppy Grahamre, aki legendásan pontosnak és megbízhatónak számított modellkörökben. Egészen mostanáig...

Poppy ingerülten megfordult, az ablakhoz lépett, és idegesen hátradobta hosszú haját. A távolban láthatta a Himalája sötét, égbe törő árnyékát, és megborzongott, amikor arra gondolt, hogy Orsino akár ott is maradhatott volna.

– Mi a csudát akartál odafenn? – kérdezte, és összefonta a karját a melle előtt, mintha csak melegíteni akarta volna magát. – Hiszen ha valakinek, neked aztán tényleg tudnod kellett volna, milyen veszélyes ebben az évszakban arról az oldalról megközelíteni a csücsöt.

– Ej, Poppy, ha nem ismernélek, ebből a megjegyzésből akár arra is következtethetnék, hogy komolyan aggódsz értem.

A lány dühösen perdült meg, és erőt kellett vennie magán, hogy fel ne csattanjon.

– Hagyjuk ezt, Orsino! Nem vagyok a megfelelő hangulatban a kisdéd játékaidhoz. Akármilyen feszült és ellentmondásos is volt a kapcsolatunk, a halálotat sosem kívántam, abban biztos lehetsz.

– Tényleg nem? Pedig nagyon jól állna neked a fekete. Arról nem is beszélve, hogy özvegyként bizonyára te lennél a bulvársajtó kedvence, és ez nagy lökést adhatna a karrierednek.

– Undorító vagy!

Poppy hangja olyan közelről jött, hogy Orsino beleborzongott.

– Miért mondasz nekem ilyeneket? Mivel szolgáltam rá erre a bánásmódra? Hiszen én soha... – Hirtelen elhallgatott és az ajkába harapott. – Micsoda aljas gazember vagy!

– Megnyugodhatsz, nem te vagy az első, aki ezt mondja.

Nyilván az első is nő volt...

Poppy elfordult, hogy távozzon, ám egy erős kéz elkapta a csuklóját. Vajon honnan tudta Orsino ilyen pontosan, hol áll? Az ismerős érintés, az ujjai szorítása felidéztek a lányban bizonyos emlékeket.

Például amikor az esküvői szertartáson gyöngéden fogták egymás kezét. Vagy amikor a férfi magához húzta és megcsókolta.

Még a szokásos kórházzagban is érezte Orsino férfias, jellegzetes illatát, és most döbbsent csak rá, mennyire hiányzott neki ez az illat.

A férfi a hüvelykujjával mintegy véletlenül végigsimított a lány csuklóján. Poppy megpróbálta elrántani a kezét, de nem sikerült. Hiába volt sérült, Orsino fizikailag még így is simán lepipálta.

Régen nagyon szerette, hogy ilyen erős és magas. Mellette még a száznyolcvan centis magasságával is törékeny kis tündérnek érezhette magát. Az érintései pedig felidéztek benne a kislánykori fantáziákat, amikor még minden lehetséges volt, amikor még őszintén hitt a mindhalálig tartó igaz szerelemben.

– Eressz el! – kérte nyomatékosan, és a következő pillanatban szabad volt. Aztán gyorsan megfogta a csuklóját, mintha meg akarná őrizni Orsino kezének melegét.

– Szóval mit kerestél ott fenn a hegyen, Orsino? Mindenki azt mondja, hogy nyaktörő, kockázatos vállalkozás volt.

– A kockázat miatt olyan vonzó ez az egész. Attól érzi az ember kihívásnak.

– Ez nem válasz. – Poppy sosem értette, mi hajszolja a férfit a hajmeresztő kalandokba. – Ez még a te szokásos formádhoz képest is örülség volt, ugye tudod?

– Nem hinném. A jégfalak megmászása mindig magában rejt bizonyos rizikót, ez igaz. De azt

belekalkulálja az ember.

– Csakhogy most elszámítottad magad, nem is kicsit.

Poppy maga sem tudta volna megmondani, miért ragadt le ennél a témánál, de hiába nem volt már igazából semmi közük egymáshoz, egyszerűen képtelen volt napirendre térni Orsino vétkes könnyelműsége fölött.

– A lavinaomlásokat senki sem tudja megjósolni, Poppy. Még én magam sem.

A lányban különös érzéseket hívott életre az, ahogyan Orsino kimondta a nevét. Hirtelen bizseregni kezdett az egész teste. Ösztönösen távolabb lépett az ágytól.

– Nyilván nem véletlen, hogy még senki nem próbálkozott ennek a falnak a megmászásával – jelentette ki. – A szakértők szerint erről az oldalról nem lehet feljutni a hegyre.

– Mindig ezt mondják – somolygott Orsino. – Egészen addig, míg valaki fel nem jut mégis. Különben ha sikerrel jártunk volna, a szponzoraink bezálltak volna egy itteni szemklinika támogatásába.

– Micsoda? Egy helyi lakosok számára létesített szemklinika miatt tetted kockára az életedet?

Poppy eddig is tisztában volt vele, hogy a férfi azért járja a világot, hogy pénzt gyűjtsön különféle jótékonyági projektek számára, de ezt most tényleg túlzásnak érezte...

– Az én dolgom, hol és mivel töltöm az időmet – szögezte le elutasítóan Orsino. – Kizárólag az enyém.

Ó, hát persze, megint a régi nóta! Poppy jól emlékezett azokra az időkre, amikor még támaszra volt szüksége, és ezért folyton Orsino erős karja után vágyakozott. A férfi azonban sosem volt mellette, amikor kellett volna. Folyton utazott, ma itt volt, holnap ott, egyszerűen nem lehetett rá számítani. Az utazás izgalmi, a hajmeresztő kalandok jobban érdekelték, mint Poppy.

– Ha mások bőrére is megy a vásár, akkor mégsem csak a te dolgod. Mi van a társaddal, akivel együtt másztatok, és azokkal az emberekkel, akik végül lehoztak benneteket onnan? Nem önző dolog őket is bajba keverni?

– Michael ugyanezen az emeleten fekszik, mint én, csak másik szobában. A nővérek szerint ő is szépen javul. Ami pedig a hegyi mentőket illeti, hátrahagyunk egy levelet, miszerint ha valami félresikerül, nem kell utánunk jönniük. Mi is pontosan tudjuk, hány helyi meghalt vagy megsérült már, miközben póruul járt külföldi hegymászókat próbáltak menteni.

– Nagy szerencsétek van, hogy nem hallgattak rátok.

Orsino akaratlanul is elvigyorodott, és ez a mosoly még így is ellenállhatatlanná tette az arcát, hogy a szeme egyáltalán nem látszott.

– Bizony, tényleg szerencsénk volt. Tudod, a hegyi mentők évek óta ismernek minket, ezért fűtyültek az utasításunkra. Legalább olyan örültek mind, mint mi ketten... Nagyon boldog vagyok, hogy nem történt semmi bajuk.

Poppy a szemét forgatta. Alighanem Orsino a legidegesítőbb, legelviselhetetlenebb... és legvonzóbb férfi a földkerekségen. Poppy szerette volna jól megrázni és leszidni a meggondolatlansága miatt, másrészt azonban ha az jutott eszébe, hogy igenis gondolt a hegyi mentőkre, a legszívesebben megcsókolta volna.

Nagyot sóhajtván lerogyott az ágy mellett álló karosszékbe. Orsino Chatsfield nem az a fajta férfi volt, aki hidegen hagy bárkit. Őt vagy imádták, vagy utálták, közömbös senki nem maradt iránta. De ettől persze még nem lett jobb férj egy szemernyivel sem.

Férj?! Poppy évek óta nem gondolt úgy rá, mint a férjére.

És mégis, minden logika ellenére, volt Orsinóban valami, ami fogva tartotta és nem eresztette. Még mindig hatalma volt fölötte, még mindig képes volt őt megbántani, sőt bárki másnál jobban ki tudta hozni a sodrából.

Vajon miért? Miért nem tudta kiirtani magából ezt a szerelmet akkor, amikor Orsino elhagyta?

Poppy lenézett a kezére, és elgyötörten megrázta a fejét. Mindegy, mennyire szerette volna bebeszélni magának, hogy vége, ez valójában nem volt igaz. Számára még egyáltalán nem volt vége.

Milyen megalázó! Annak idején, öt éve könyörgő üzenetek százait hagyta a férfinak, hogy adjon hírt magáról, de egyikre sem kapott választ. Lám, ennyire keveset jelentett Orsinónak!

Aztán mikor egyszer csak már nem tudta tovább elviselni a bizonytalanságot és a fájdalmat, megrázta magát. Mosolygó arccal a sajtó elé állt, minden kérdésre válaszolt, majd visszament dolgozni. Az mentette meg az életét. A munka. Azóta céltudatosabb, becsvágyóbb és eltökéltebb volt, mint valaha.